

[Billgrav-Nielsen]

Det fremgår af udvalgets betænkning – og i øvrigt til dels af denne debat – at der er en mindre grad af enighed om, hvorledes Folketinget bør forholde sig til tidligere statsminister Poul Schlüters og tidligere justitsminister H. P. Clausens roller i sagen, lige bortset fra at ingen ønsker rigsretsanklager her.

Det Radikale Venstre mener som flertallet, at det er nødvendigt at udtale sin misbilligelse, når der er tale om, at en minister giver Folketinget urigtige oplysninger, og det har både den tidligere statsminister og den tidligere justitsminister gjort. Det er en forudsætning for et retssamfund og for et parlamentarisk demokratis beståen, at ministre til fulde efterlever de krav, der påhviler dem, både i henseende til gældende lovgivning og i henseende til at give Folketinget både sande og fyldestgørende svar.

Det Radikale Venstre er i øvrigt af den opfattelse, at forløbet af denne sag viser, at der er behov for, at Folketinget, regeringen og administrationen fortsat overvejer, hvorledes en gentagelse kan forhindres.

Glønborg (KRF):

I den offentlige debat, der har været omkring tamilsagen, er der mange gange blevet henvist til, at vi jo har haft så mange andre sager herinde i Folketinget. Ambisag og gebyrsag er blevet nævnt, og der er blevet vist tilbage til den gamle arbejdsmarkedsfondsag. Nogle har så sagt: Når der nu ikke er rejst rigsretssag i de andre sager, hvorfor så netop i tamilsagen?

I Kristeligt Folkeparti har vi altid set en tydelig forskel. I modsætning til de andre sager er der i tamilsagen det alvorlige, at der er nogle ofre. Derfor behandler vi tamilsagen med en helt anden alvor.

Embedsmændenes rolle i sagen skal vi ikke diskutere her. Det er Folketingets opgave at tage sig af ministrenes ansvar.

Om forhenværende statsminister Poul Schlüter vil jeg gerne sige, at naturligvis har statsministeren principielt altid et ansvar for alt, hvad der foregår i regeringen, og for, hvad de enkelte ministre foretager sig. Når vi fra flertallets side i beretningen har brugt udtrykket, at det ikke kan konstateres, at den tidligere statsminister har tilsidesat sin tilsynsforpligtelse, skal dette udtryk tages for pålydende. Men

vi har konstateret, at forhenværende statsminister Poul Schlüter selv drog en konsekvens af det, der var oplyst i undersøgelsesretten, og den afgørelse vil vi gerne udtrykke vores respekt for.

Undersøgelsesretten har også nøje undersøgt kvaliteten og karakteren af de oplysninger, som hr. Poul Schlüter har givet til Folketinget i sin egenskab af statsminister. Vi må konstatere, at disse oplysninger ikke har været, som de skulle være. De har ikke opfyldt de krav, som vi må stille, og derfor er vi endt i at måtte udtrykke en alvorlig misbilligelse til forhenværende statsminister Schlüter.

Vedrørende forhenværende justitsminister H. P. Clausen vil jeg gerne sige, at midt i al debatten om de fejl, der er begået, må vi ikke glemme, at det var hr. H. P. Clausen, der, så snart han blev udnævnt til justitsminister, tog fat på at rydde op i sagen. Med hensyn til oplysningspligten over for Folketinget og udvalg, er det jo fremgået af undersøgelsesrettens undersøgelser, at hr. H. P. Clausen har dækket over det, der reelt er foregået. Vi er ikke i tvivl om, at det dybest set bunder i et ønske om at være loyal, men det er en loyalitet, som vi må sige er gået for vidt, og som vi derfor ikke har kunnet acceptere. Derfor må vi også udtale vor misbilligelse af den måde, som hr. H. P. Clausen har administreret sin oplysningspligt på.

Det skal naturligvis ikke forhindre os i at påskønne initiativet, og det skal heller ikke svække den respekt, vi vil vise for, at hr. H. P. Clausen tog konsekvensen og trådte tilbage fra det arbejde som formand for Folketinget, som han ellers på udmærket vis havde varetaget.

For forhenværende justitsminister Erik Ninn-Hansens vedkommende er det jo gennem undersøgelsesretten klart kommet for dagen, at hr. Ninn-Hansen har iværksat og fastholdt beslutningen om at unddrage et stort antal mennesker den ret til samvær med deres familie, som de havde ifølge dansk lov. Det er så alvorlig en sag, at Rigsretten må i brug og må bedømme denne sag.

Der er også kritik at rette imod hr. Ninn-Hansen for behandlingen af denne sag i forhold til Ombudsmanden, til Ombudsmandens undersøgelser, og også med hensyn til oplysningspligten over for Folketing og udvalg. Disse to sidste punkter er af alvorlig karakter, men vi har valgt i Udvalget for Forretningsordenen